

3. DÍL FENOMENÁLNÍ DIMILY TRILOGIE

Viš,
že mi
chybíš?

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

Víš, že mi chybíš?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Estelle Maskame

Víš, že mi chybíš?

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Viš,
že mi
chybíš?

E S T E L L E M A S K A M E

 FRAGMENT

*Všem klukům a holčkám,
kteří jsou jako Tyler a Eden.
No te rindas.*

Poděkování

Jako obvykle děkuji svým čtenářům, kteří od začátku s oddaností a láskou sledovali tento příběh. Bez vás bych to nedokázala, a proto vám zůstanu navždy vděčná. Děkuji své rodině, hlavně svým rodičům, Fenelle a Stuartovi, za jejich trpělivost a podporu během pěti let, co jsem pracovala na této trilogii. Děkuji svým nejlepším přátelům, že mi pomohli udržet si zdravý rozum. Děkuji svým editorkám Karyn, Kristen a Janne, za jejich odbornost a vedení a za jejich nadšení a péči o příběh Tylera a Eden. Děkuji všem v nakladatelství Black&White za tvrdou práci, kterou na této trilogii odvedli. Myslím, že jste úžasní. Děkuji, že jsem se během posledních týdnů, kdy jsem dopisovala tuto knihu, cítila v kanceláři jako doma. Nemohla bych žádat o lepší skupinu lidí a jsem nesmírně šťastná, že se můžu počítat mezi vaše autory. Umožnili jste splnění mého snu. Děkuji vám.

Voda je studená, ale to mi nebrání vstoupit do ní aspoň po kotníky. Svoje conversky držím v rukou, tkaničky mám omotané kolem prstů a jako obvykle se zvedá vítr. Je příliš velká tma, takže není vidět dál než za nízké vlny, ale i tak je slyšet, jak se oceán kolem mě přelévá a hučí, a téměř zapomínám, že nejsem sama. Z dálky sem zaznívá sršení ohňostroje, smích a hlasy, zvuky provázející oslavy a radost. Skoro jsem zapomněla, i když jen na vteřinu, že je Čtvrtý červenec.

Vtom vodou kolem mě proběhne dívka a přeruší ticho a jemný příboj. Honí ji nějaký kluk. Nejspíš její přítel. Jak mě těsně míjí, nechtěně mě postříká vodou. Zasměje se, popadne dívku a přitiskne ji k sobě. Než si to uvědomím, zaskřípu zuby a pevně sevru ruce kolem tkaniček. Tihle lidé jsou přibližně stejně staří jako já, ale nikdy předtím jsem je neviděla. S největší pravděpodobností nejsou odsud, spíš z některého sousedního města, a do Santa Monicy jen přišli oslavit starý dobrý Den nezávislosti. Nechápu proč. Oslava Čtvrtého července tu není nijak působivá. Ohňostroje jsou zakázané, což je, vedle nemožnosti si v Oregonu vlastnoručně načerpat benzín do auta, druhý nejpitoměší zákon, s jakým jsem se v životě setkala. Takže tu není žádný ohňostroj, jen ty, které jsou vidět a slyšet z Marina del Rey na jihu a z Pacific Palisades na severu. Je krátce po deváté večer, takže obě představení právě začala. V dálce se na obloze rozsvěčují kytice barev, malé a roztřesené, ale nejspíš stačí na uspokojení turistů i místních.

Dvojice mladých lidí se teď ve vodě, ve tmě pod Pacifickým parkem, líbá a já odvrátím oči. Pomalu se vydám směrem od mola, brodím se Tichým oceánem a vzdaluju se od oslavy Čtvrtého července. Nahoře na mole se tísní davy lidí, ale tady dole na pláži není ani zdaleka tak plno, takže mám dost prostoru k dýchání. Letos v souvislosti s oslavami Dne nezávislosti necítím žádné vzrušení. Naopak, k tomu dni se pojí příliš mnoho vzpomínek, kterým se chci radši vyhnout, a tak pokračuju v chůzi a jdu po pobřeží dál a dál.

Zastavím se, teprve když Rachael zavolá mé jméno. Úplně jsem zapomněla, že čekám, až se vrátí. Otočím se a uvidím svou nejlepší kamarádku, která napůl skáče a napůl běží směrem ke mně. Kolem hlavy si uvázala šátek s americkou vlajkou a v ruce nese dvě zmrzliny. Už před čtvrt hodinou pro ně běžela do bistra Soda Jerk, které, podobně jako ostatní obchůdky na mole, dnes mimořádně zavírá později než jindy.

„Přiběhla jsem tam těsně před zavíračkou,“ poznamená Rachael trochu zadýchaně. Zastaví se, a zatímco se jí ohon zhoupne kolem ramen, olízne zmrzlinu, která jí stekla na ukazováček, a jeden kornout mi podá.

Vyjdu z vody, přidám se k ní a poděkuju jí úsměvem. Dnes jsem celý večer zticha, prostě nedokážu předstírat, že jsem v pořádku, že jsem šťastná jako všichni ostatní. Volnou rukou si od ní vezmu zmrzlinu, ve druhé držím své červené conversky – vzít si červené boty je největší projev patriotismu, kterého jsem dneska schopná – a rychle si zmrzlinu prohlédnu. Jmenuje se Kolotoč a je pojmenovaná po skutečném kolotoči, který stojí uvnitř budovy Hipodromu na mole. Bistrot Soda Jerk se nachází na rohu budovy. Během tří týdnů, co jsem doma, jsme se tu zastavily na zmrzlinu už mockrát. Vlastně mám dojem, že v tyhle dny chodíme spíš na zmrzlinu než na kávu. Přináší nám mnohem víc potěšení.

„Všichni jsou na mole,“ připomene mi Rachael. „Možná bychom měly jít nahoru,“ zkouší to opatrně, jako by čekala, že jí okamžitě

skočím do řeči a řeknu ne. Sklopí své modré oči ke zmrzlině a pořádně si lízne.

Zatímco polyká, přes rameno jí zabloudím očima k molu. Ruské kolo předvádí své každoroční představení k oslavě Čtvrtého července, během které se na něm postupně rozsvěcuje tisíce červených, modrých a bílých žárovek. Představení začalo těsně po osmém, při západu slunce. Obě jsme ho pár minut sledovaly, ale po chvíli nám začalo připadat nudné. Potlačím povzdech a přeskočím pohledem k dřevěnému chodníku. Je až příliš přelidněný, ale už nechci dál pokoušet Rachaelinu trpělivost, a tak souhlasím.

Otočíme se a vydáme se přes pláž. Propleteme se mezi lidmi, kteří tráví večer dole na písku, a v naprostém tichu ujídáme svou zmrzlinu. Po pár minutách se zastavím, abych si nazula boty.

„Už jsi našla Meghan?“

Zatímco si zavazuju tkaničky, vzhlednu k Rachael. „Neviděla jsem ji.“ Mám-li být upřímná, vůbec jsem ji nehledala. Meghan je naše bývalá kamarádka, a zdá se, že je právě jen tím. Ničím víc. Ale i ona přijela na léto domů, a tak se Rachael snaží znovu oživit naše bývalé trio.

„Nakonec ji najdeme,“ podotkne a vzápětí změni téma, když dodá: „Slyšela jsi, že letos je ruské kolo naprogramované na rytmus písničky skupiny Daft Punk?“ Skočí přede mě, v písku udělá piruetu a pak přitanečí zpátky ke mně. Natáhne se po mé volné ruce a přitáhne si mě k sobě. Široce a zářivě se na mě usměje a otočí mě kolem sebe. Neochotně a navzdory skutečnosti, že nehraje žádná hudba, si s ní chvíli zatančím. „Další léto, další rok.“

Opatrně, abych neupustila svou zmrzlinu, se jí vytrhnu, ale nepřestanu ji pozorovat. Pořád se kolébá, pořád tančí na píseň, která zní jen v její hlavě. Pak zavře oči a udělá další piruetu. Já zatím přemýšlím o jejích slovech. *Další léto, další rok*. Už čtvrtým rokem jsme nejlepší kamarádky, a přes slabé loňské ochladnutí jsme si teď blíž než kdy dřív. Nebyla jsem si jistá, jestli mi někdy odpustí chyby, kterých jsem se dopustila, ale udělala to. Nechala to být, protože

bylo nutné soustředit se na důležitější věci. Třeba zásobit mě dostatečným množstvím zmrzliny a brát mě na výlety po celém státě, aby mě rozptýlila a já se tak cítila líp. Zoufalé časy vyžadují nejlepší přátele. A přestože pak brzy nastal čas mého odjezdu do Chicaga, kde jsem strávila celý rok ve snaze přežít první ročník studia na vysoké škole, zůstaly jsme nejlepšími kamarádkami. Teď jsem až do září v Santa Monice, takže máme několik měsíců, které můžeme strávit spolu.

„Přitahuješ pozornost,“ povím jí a koutky mých úst se zvednou do úsměvu. Prudce otevře oči a se zrůžovělými tvářemi se rozhlédne kolem. Několik lidí pozoruje její tichý tanec.

„Je čas vypadnout,“ zašeptá. Chytne mě za zápěstí a rozběhne se. Vleče mě za sebou přes celou pláž, od nohou jí odletuje písek a kolem se rozléhá její smích. Nemám jinou možnost, než letět za ní. Neběžíme dlouho, jen pár metrů, jen tak daleko, abychom se dostaly pryč od jejích diváků. „Na svou obranu,“ hekne, „musím poznamenat, že na Den nezávislosti má každý právo vypadat jako idiot. Je to rituál, který zdůrazňuje skutečnost, že jsme svobodný národ. Víš, jako že si můžeme dělat, co k čertu chceme.“

Přeju si, aby to tak bylo. Za devatenáct let svého dýchání jsem se naučila, že většinou nemůžeme dělat, co chceme. Nemůžeme si sami natankovat benzín. Nemůžeme odpálit ohňostroj. Nesmíme se dotknout nápisu Hollywood. Nemůžeme vstupovat tam, kde je vstup zakázán. Nesmíme líbat své nevlastní bratry. Samozřejmě, že všechny tyhle věci dělat můžeme, ale jen tehdy, když máme dost odvahy čelit následkům.

Zakoulím na Rachael očima. Jak stoupáme po schodech nahoru, hudba z mola je čím dál tím hlasitější. Ruské kolo dosud bliká červeně, modře a bíle. Nasvětlený je i zbytek parku, třebaže ne ve vlasteneckých barvách. Razíme si cestu horním parkovištěm, proplétkáme se mezi auty, která jsou zaparkovaná příliš těsně vedle sebe, a vtom zahlédnu Jamieho. Je tu se svou přítelkyní Jen, se kte-

rou chodí už skoro dva roky. Na rohu parkoviště ji tiskne ke dveřím starého, omšelého Chevy. Muchlují se. Zjevně.

Rachael si jich musela všimnout, protože se vedle mě zastaví a zahledí se na ně. „Slyšela jsem, že s ním jsou docela problémy,“ zašeptá. „Je jako miniaturní blondátá verze jeho bratra, když byl ve stejném věku.“

Při zmínce o Jamieho bratrovi, který je zároveň mým nevlastním bratrem, automaticky šlehnu po Rachael varovným pohledem. Nemluvíme o něm. Nikdy nevyslovujeme jeho jméno. Už ne. Rachael zaregistruje náhlé napětí v mém obličejí a můj nabroušený výraz, uvědomí si svou chybu, bezhlasně se omluví a rukou si přikryje ústa.

Trochu se uvolním a ještě jednou se ohlédnou na Jamieho a Jen. Pořád se líbají. Odvrátím oči, zahodím zbývající zmrzlinu do nedalekého odpadkového koše a pak si odkašlu a zakřičím: „Nezapomeň dýchat, Jayi!“ Rachael se tiše uchechtne a laškovně mě plácne po rameni. Když Jamie zvedne hlavu, s lesknoucíma se očima a rozčuchanými vlasy, zvednu ruku a mávnu na něj. Na rozdíl od Jen, která ve vteřině, kdy mě spatří, málem umře studem, můj nevlastní bratr se jen naštve, stejně jako vždycky, když se mu pokusím něco říct.

„Trhni si, Eden!“ zahuláká přes celé parkoviště a jeho drsný hlas se ještě dlouho odráží mezi auty. Popadne Jen za ruku, otočí se a vleče ji opačným směrem. Nejspíš se celý večer snaží vyhýbat Elle, protože když chce být člověk se svou přítelkyní, rozhodně netouží, aby ho při tom přistihla máma.

„Pořád s tebou nemluví?“ zeptá se Rachael, když se přestane pochachtávat.

Pokrčím rameny, a zatímco znovu vyrazím, prohrábnu si konečky vlasů. Sahají mi těsně pod ramena, protože jsem se v zimě nechala ostříhat. „Minulý týden mě požádal, abych mu podala sůl,“ zamyslím se. „Počítá se to?“

„Ne.“

„V tom případě se mnou pořád nemluví.“

Jamie mě nemá moc rád. Ne proto, že je mu sedmnáct a má ke mně dost vyhraněný postoj, ke kterému zničehonic dospěl minulý rok, ale proto, že se mu ze mě dělá špatně. I z jeho staršího bratra. Ani jednoho z nás nemůže vystát. Nezáleží na tom, kolikrát jsem se ho snažila přesvědčit, že už mu to nemusí dělat starosti, odmítá mi věřit. Obvykle oddusá pryč a cestou za sebou práskne jedněmi nebo dvojími dveřmi. A tak zatímco s Rachael míříme na hlavní proměnádu, na které je stejně rušno jako před hodinou, jen si frustrovaně povzdechnu. Je tu spousta rodičů s malými dětmi a spousta psů, kteří uhybají před davu lidí. Procházejí se tu zamilované dvojice, podobné páru, který laškoval dole ve vodě. Nemůžu se na ně dívat. Drží se za ruce a usmívají se na sebe a mně se z toho svírá žaludek. Ale ne tak, že by mě v něm příjemně šimralo, spíš jsou to bolestivé křeče. Právě dnes a právě tady nenávidím každou dvojici, kterou potkám.

Rachael po pár minutách zastaví a dá se do řeči se dvěma dívkami, s nimiž chodila do školy. Matně si vzpomínám, že jsem je před lety občas ve škole zahlédla anebo jsem je potkala na proměnádě. Ve skutečnosti je neznám, přestože ony mě ano. Teď už mě znají všichni. Jsem „ona.“ Jsem „ta“ Eden. Jsem holka, na kterou všichni pohlížejí s odporem, které se všichni ušklíbají a hihňají. A přesně to samé se děje i teď. Nezáleží na tom, jak usilovně se snažím nabídnout dívkám vřelý úsměv, nikdy mi ho neoplatí. Obě po mně střílí nenávistným pohledem a pak se ode mě odvrátí a postaví se blíž k Rachael, takže mě od ní úplně odříznou. Stisknu rty, založím si ruce na hrudi, a zatímco čekám, než Rachael domluví, otráveně kopu do kousku dřeva.

Tohle se mi stává pokaždé, když se vrátím domů do Santa Monicy. Lidé mě tu nemají rádi. Považují mě za blázna a podivína. Existuje samozřejmě pár výjimek, jako je moje máma a Rachael, ale to je všechno. Všichni ostatní, přestože neznají celý příběh, mě jen odsuzují. Myslím, že nejhorší to bylo, když jsem vloni přijela domů

na Den díkůvzdání. Bylo to poprvé, co jsem se objevila doma po zářijovém odjezdu na vysokou školu. Za ten měsíc, co jsem nebyla doma, se ta informace dostala ven a rozšířila se jako lesní požár, takže než přišel Den díkůvzdání, věděli to úplně všichni. Nejdřív jsem netušila, oč jde a proč se ke mně najednou všichni chovají úplně jinak. Nechápala jsem, proč Katy Vanceová, dívka, se kterou jsem chodila na střední škole do několika předmětů, sklonila hlavu a vyrazila opačným směrem, sotva jsem na ni mávla. Nevěděla jsem, proč se dívka v supermarketu, která seděla za kasou, začala i se svou kolegyní hihňat, jakmile jsem se obrátila k odchodu. Nerozuměla jsem, proč se tyhle věci dějí, dokud jsem v neděli nestála na losangeleském letišti a nečekala na let do Chicaga. Přistoupila ke mně dívka, kterou jsem v životě neviděla, a tiše se mě zeptala: „Ty jsi ta holka, co chodila se svým nevlastním bratrem, že jo?“

Rachael nemluví dlouho. Každých pár vteřin obezřetně mrkne svým směrem, jako by se snažila odhadnout, jestli jsem v pořádku nebo ne, a přestože ve snaze ujistit ji, že je mi fajn, vždycky nenuceně pokrčím rameny, raději hovor ukončí a vymluví se, že musíme někde být, i když nikde být nemusíme. Právě proto mám Rachael tolik ráda.

„Jestli chceš, už s nimi nikdy nepromluví,“ nabízí mi pevným hlasem, jakmile dívky odejdou. Odhodí zmrzlinu do odpadkového koše a zahákne svou paži za moji. Zavrtí mnou směrem k Pacific Parku tak prudce, až mě zabolí za krkem.

„Jestli mám být upřímná, už mi to vůbec nevádí,“ pokusím se ji přesvědčit. Necháme se unášet davem, který uprostřed vůbec není tak hustý, jak se zdálo, takže se jí klidně nechám táhnout stále vpřed.

„Ehm-ehm,“ zabručí Rachael na znamení, že mi nevěří ani slovo.

Chci se s ní přít, povědět jí, že jsem vážně, vážně v pořádku, že se cítím dobře, že je všechno fajn, ale dřív než stačím otevřít pusku, naši pozornost upoutá něco jiného. Jakoby odnikud se naším směrem valí Jake Maxwell, doklouže k nám a přinutí nás prudce se

zastavit. Je to náš starý přítel, podobně jako Meghan, a dnes jsme s ním už mluvily. Bylo to před pár hodinami, kdy byl ještě docela střízlivý. Teď už se to o něm říct nedá.

„Tady jste, holky!“ Sáhne po našich zaháknutých pažích, rozdělí nás, vezme nás za ruce a každé z nás náznakem políbí klouby na ruce.

Jake, který studuje v Ohio, poprvé přijel na léto domů. Když jsme na něho narazily dřív, poprvé po dvou letech, překvapilo mě, že nosí vousy, a jeho zase překvapilo zjištění, že dosud žiju v Santa Monice. Z nějakého důvodu se domníval, že jsem se už dávno přestěhovala zpátky do Portlandu. Ale kromě vousů a mylných představ se nijak nezměnil. Pořád je sukničkář a nijak se to nesnaží skrývat. Na Rachaelin dotaz, jak se má, odpověděl, že nijak zvlášť dobře, protože se s ním nedávno rozešly obě jeho přítelkyně a on dosud nechápe proč. Já jsem to uhodla hned.

„Odkud pořád bereš to pivo?“ zeptá se ho Rachael, nakrčí nos a vytrhne ruku z jeho sevření. Musí mluvit nahlas, aby překřičela hudbu linoucí se z Pacific Parku.

„Od TJ,“ uchechtne se Jake. A pro případ, že bychom nevěděly, zakouří očima přes rameno a palcem ukáže do dálky za sebe. TJ má byt u pláže. Jak bych mohla zapomenout. Při vzpomínce na něj se mi obrátí žaludek. „Poslal mě sem sehnat nějaké lidi. Máte chuť zajít na večírek?“ Při tom slově se mu rozsvítí oči a mně je zatěžko brát vážně tílko, které má na sobě. Je na něm orel umístěný na pozadí americké vlajky, který má pod nohama velkými tučnými písmeny napsáno SVOBODA. Vypadá naprosto směšně, ale ne tak šíleně jako nalepovací tetování ve tvaru orla, co s hrdostí předvádí na levé tváři. Začínám uvažovat, jestli se opravdu opil jen z piva.

„Večírek?“ zopakuje Rachael. Vyměníme si pohled a já jí okamžitě vidím na očích, že tam touží jít.

„Jo, jo,“ nadšeně hýká Jake a kření se na nás skrz své vousy. „Je tam pivo a všechno! No tak, přijďte, je Čtvrtý červenec. A ještě k tomu víkend. Musíte přijít. Budou tam všichni.“

Zamračím se. „Všichni?“ Jake hned spustí: „TJ a všichni ostatní, Meghan a Jared už jsou tam, Dean přijde později, myslím, že se objeví i Austin Camer –“

„Já nejdu.“

Jake se zarazí a namísto úsměvu se naštvane zamračí. Podívá se na Rachael a vsadila bych se, že kratičce protočil panenky. Když obrátí své krví podlité oči zpátky na mě, popadne mě za ramena a jemně mnou zatřese. „Halóóóóó?“ Teatrálně vytřeští oči a předstírá, že zkoumá každý centimetr mého obličeje. „Kde je k čertu Eden? Já vím, že jsem tě už strašně dlouho neviděl, ale za ty dva roky se z tebe přece nemohla stát tahle nudná holka.“

Znechuceně se vymaním z jeho stisku a o krok couvnu. Protože to není blízký kamarád a vlastně už ani kamarád, nepovažuji za nutné se mu zpovídat. A tak zůstanu zticha, zírám na své tenisky a doufám, že Rachael zasáhne a jako obvykle mě zachrání, protože v poslední době spoléhám jen na ni. Spoléhám na Rachael a na její vysvětlení všem okolo, že jsem se svým nevlastním bratrem nikdy nechodila a nikdy chodit nebudu. Spoléhám na ni, že mi pomůže vybrusit ze situací, kde bych mohla narazit na Deana. Po všem, co se stalo, se pořád příšerně stydím přijít mu na oči, a nepochybuju, že ani on o setkání se mnou nestojí. Nikdo nemá zájem vidět se se svou bývalou přítelkyní, zvlášť když ho podvedla.

Jako obvykle slyším Rachael, jak povídá: „Jestli tam nechce jít, nemusí.“ Já jen dál zírám na své tenisky, protože kdykoli Rachael vystoupí na mou obranu, cítím se slabší a ubožejší než předtím.

„Nemůžeš se mu vyhýbat navždycky,“ zamumlá Jake. Najednou zní jeho hlas vážně, a když zvednu hlavu, uvědomím si, že důvod, proč na ten večírek nechci jít, je mu naprosto jasný – je to Dean. Nemůžu to popřít, a tak jen pokrčím rameny a začnu si třít spánky. Je tu ovšem i druhý důvod. A z toho druhého důvodu se mi svírá žaludek. V tom bytě jsem už jednou byla. Bylo to před třemi lety a byla jsem tam se svým nevlastním bratrem. Ze všech dní právě dnes tam opravdu nechci jít.

„Ty běž,“ vybídnou Rachael po krátkém tichu. Vidím, jak zoufale dychtí na ten večírek jít, ale nechce mě nechat samotou, a tak nabídku nejspíš odmítne. To nejlepší přátelé dělají. Ale nejlepší přátelé se také umějí domluvit na kompromisu. Rachael už se mnou strávila skoro celý večer ve snaze se ujistit, že budu v tento obávaný den v pořádku, takže si zaslouží trochu zábavy. Koneckonců, Den nezávislosti letos připadl na pátek a mnoho lidí se to snaží co nejlíp využít. Měla by to udělat i Rachael. „Já půjdu najít Ellu nebo tak něco.“

„Mně to nevadí.“

Dokonce i já poznám, že lže. „Rachael,“ oslovím ji odhodlaně a kývnu hlavou k bytu, kde se koná večírek. „Jdi.“

Znepokojeně se prsty štípnou do spodního rtu a na krátkou chvíli se zamyslí. Dnes nepoužila skoro žádný make-up – v poslední době ho používá jen zřídka – takže vypadá stěží na sedmnáct, a rozhodně ne na dvacet. „Víš to určitě?“

„Naprosto.“

„Tak pojďme!“ zajásá Jake, na tváři s vytetovaným orlem se mu objeví původní panovačný úšklebek, natáhne se po Rachaelině ruce a prudce ji přitáhne k sobě. „Čeká nás večírek!“ Začne mou kamarádku tahat pryč a vleče ji po dřevěné promenádě dál od mola. Rachael mi ještě stihne zamávat na rozloučenou a pak oba zmizí v davu.

Jakmile jsou pryč, mrknu na telefon, kolik je hodin. Je krátce po půl desáté. Ohňostroje v Marina del Rey i v Pacific Palisades už skončily a spousta lidí proto zamířila domů. Vyhledám číslo na Ellu a zavolám jí. Moje máma i její přítel mají bohužel oba noční, takže tady na molu oslavují Čtvrtý červenec jen můj táta a moje nevlastní máma. Jsme domluvení, že mě vezmou domů, a tak nemám jinou možnost, než je vyhledat. Mnohem horší ovšem je, že tento týden bydlím u táty. Když má člověk rozvedené rodiče, je to hrůza. Musím se stěhovat z domu do domu. U táty zůstávám jen velmi nerada a on to nenávidí ještě víc než já, hlavně proto, že je náš vztah ne-

snesitelně napjatý a rozpačitý. Stejně jako Jamie, i táta se mnou mluví jen v absolutně nezbytných případech.

Ella s někým hovoří, a tak hovor spadne rovnou do její hlasové schránky. Nenechám jí vzkaz, jen co nejrychleji ukončím hovor. Představa, že bych měla zavolat tátovi, mě děsí, přesto projdu své kontakty, vyhledám jeho číslo a zavolám mu. Telefon začne vyzvánět a já se zamračeným výrazem čekám, až uslyším jeho drsný hlas.

Jak stojím na dřevěné proménadě s telefonem přitisknutým k uchu a kolem mě se přelévá dav lidí, něco zachytí mou pozornost. Je to můj nejmladší nevlastní bratr Chase. Postává před restaurací Bubba Gump a je sám, přestože by sám být neměl. Navzdory své osamocenenosti se netváří nijak ustaraně, spíš jen znuděně přechází sem a tam.

Přestanu volat tátovi a zamířím k Chaseovi. Když si všimne, že se k němu blížím, okamžitě se zastaví a zatváří se zaraženě.

„Kde máš své kamarády?“ zeptám se ho, sotva přijdu blíž. Rozhlédnu se kolem a hledám skupinku kluků, kteří už brzy nastoupí na střední školu, ale nikde je nevidím.

Chase si kolem ukazováčku omotá silný pramen blondětých vlasů. „Jeli autobusem do Venice, ale já jsem nejel, protože –“

„Protože ti tvoje máma řekla, abys neodcházel z mola,“ dokončím a Chase přikývne. Spolu se svým okruhem přátel má sklony dostávat se do potíží, ale Chase je naštěstí dost chytrý, aby věděl, kdy nemá porušovat pravidla. Jsem přesvědčená, že ani rodiče jeho kamarádů by nebyli nadšení, kdyby věděli, že se jejich děti na Den nezávislosti vydali do Venice. Dnes večer tam určitě panuje dost divoká atmosféra, a tak jsem ráda, že Chase zůstal tady. „Chceš se poflakovat se mnou?“

„Jasně.“ Položím mu ruku kolem ramen a odtáhnu ho od restaurace směrem k Pacific Parku. Chase miluje arkádové hry, ale než se dostaneme do blízkosti herny, musím zastavit, protože mi začne zvonit telefon. Jakmile zjistím, že mi volá táta, aspoň vteřinu se psychicky připravuju a teprve pak se ohlásím.

„Co jsi chtěla?“ odměřeně zavrčí. Takhle je to vždycky.

Trochu se odkloním od Chase, přitisknu si telefon těsněji k uchu a řeknu: „Nic. Jen jsem chtěla vědět, kde jste.“

„No, my jsme v autě,“ odsekne táta, jako by čekal, že to dávno vím. „Pospěš si za námi, jinak budeš muset o odvoz poprosit svého bratra, který tě ale určitě neodveze.“

Nic na to neřeknu a rychle ukončím hovor. Většina z mých telefonátů s tátou končí právě tak, že jeden z nás prostě ukončí hovor v půlce věty. I naše konverzace z očí do očí končívají podobně. Obvykle jeden z nás vztekle oddusá pryč. Musím se přiznat, že já většinou ukončím telefonický hovor a táta zas odkráčí pryč, když stojíme proti sobě.

„Kdo to byl?“ zeptá se Chase, když se k němu otočím.

„Jedeme domů,“ odpovím a vyhnu se tak odpovědi na jeho otázku. Ne proto, že Chase nezajímá skutečnost, že se s tátou nemůžeme vystát, ale když jde o zbytek rodiny, je snazší udržet napětí na minimu. Ať už za rodinu považuju cokoli. Přitáhnu si Chase k sobě a spolu s ním zamířím pryč od Pacific Parku a směrem k městu. „Dnes žádné arkádové hry nebudou.“

Chase pokrčí rameny. „Já už jsem stejně vyhrál spoustu lístků předtím.“

„Kolik?“

Trochu samolibě se zakření a pak si poplácá zadní kapsy šortek. Obě dvě se nadouvají žlutými lístky. „Přes sedm set.“

„To snad ne. Na co si je šetříš?“

„Chci dosáhnout dvou tisíc.“

Zatímco kráčíme po dřevěné promenádě k Ocean Avenue a zpátky k autu, bavíme se o arkádových hrách, o lístcích, o ruském kole, o ohňostroji a o Venice. Parkování v Den nezávislosti je vždycky neuvěřitelně náročné a po několikaminutové hádce s Chasem o tom, kde táta na začátku večera zaparkoval, zjistím, že to já se mýlím. Neparkujeme na sever od hlavní silnice, jak jsem si myslela, ale na jih od ní, poblíž křižovatky Pico Boulevard a Třetí ulice.

Je to asi kilometr odsud, takže si musíme pohnout. Táta nemá rád, když ho necháváme čekat. Nesnáší to.

Když za deset minut dorazíme k autu, Lexus stojí na chodníku, vklíněný mezi dvěma jinými auty. K mému překvapení stojí táta venku. Paže má překřížené na hrudi, nohou netrpělivě klepe o zem a ze rtů mu splývají obvyklé sprosté nadávky.

„No výborně, našla jsi svého bratra,“ ostře zavrčí a nezapomene zdůraznit poslední slovo. Jamie a Chase už nikdy nejsou jen „Jamie a Chase.“ Za poslední rok o nich táta mluví jen jako o mých bratrech, jako by tím chtěl něco dokázat. Jamie to nesnáší stejně jako já, ale Chaseovi to zřejmě vůbec nedochází.

Zůstanu klidná, a namísto abych se nechala otrávit tátovým opovržlivým tónem, raději se mu podívám přes rameno a spočinu očima na Elle. Sedí na sedadle spolujezdce, tělo má odvrácené od okna a k uchu má přitisknutý telefon. Nejspíš je to pořád stejný hovor, kterým se zabývala, když jsem jí předtím volala. Podívám se zpátky na tátu. „Práce?“

„Ehm-ehm.“ Nakloní se a zničehonic hlasitě zaklepe na okno a vyleká Ellu natolik, že jí telefon málem vyletí z ruky. Prudce se na sedadle otočí a podívá se na tátu, který kývne hlavou ke mně a Chaseovi. Ella mu kývnutí oplátí, znovu si přitiskne telefon k uchu, něco zamumlá a pak ukončí hovor. Teprve pak nám táta konečně řekne, abychom nasedli do auta.

Spolu s Chasem nasedneme a zapneme si bezpečnostní pásy. Táta vklouzne za volant a ve zpětném zrcátku mi věnuje zlostný pohled, který se rozhodnu ignorovat. Rozjedeme se a Ella otočí hlavu dozadu.

„Nechceš se zdržet ještě o trochu déle?“ zeptá se mě, zatímco blondaté vlasy jí hezky rámuje obličej. Blíží se desátá hodina, a tak netuším, proč čeká, že bych tu chtěla zůstat. Jít na večírek u TJ je to poslední, co bych chtěla udělat, takže jsem ráda, že jedeme domů.

„Ani ne,“ zavrtím hlavou. O večírku se nezmíním. Ani o tom, že celý večer stál za houby.

„A co ty, kámo?“ přerušil nás táta a ve zpětném zrcátku kývne na Chase. „Myslel jsem, že tě vezme domů Greggova máma.“

Chase přestane psát zprávu a zvedne hlavu. Střelí po mně postranním pohledem, a tak si vteřinu lámu hlavu a pak tátovi odpovím: „Necítil se moc dobře, a tak jsem mu řekla, aby jel domů s námi.“ Aby to znělo přesvědčivě, podívám se na Chase s falešnou starostí a zeptám se: „Jak se cítíš teď?“ „Líp,“ odvětlí Chase, který hraje se mnou, přitiskne si hřbet ruky k čelu a jemně si ho promne. „Myslím, že se mi trochu zatočila hlava z ruského kola, ale teď už jsem naprosto v pořádku. Můžeme se zastavit na burger? Prosim, tati? Umírám hladý. Přece nechceš, abych tu omdlel, že ne?“

Ella zakouklí očima a otočí se zpátky dopředu. Táta na to jen řekne: „Popřemýšlím o tom.“ Vzhledem k tomu, že nám nikdo z předních sedadel nevěnuje přílišnou pozornost, sbalím ruku v pěst a položím ji na prostřední sedadlo. Chase okamžitě narazí svou pěstí o mou a oba se na sebe mírně usmějeme. Kdyby se táta dozvěděl, co provedli Chaseovi kamarádi, Chase už by se s nimi nesměl nikdy vídat. Takže i když Chase vždycky udělá tu správnou věc, je lepší se o tom nezmiňovat.

Nakonec zastavíme u restaurace Wendy's na Lincoln Boulevard a necháme se obsloužit u okénka. Táta a Chase si vezmou burgery a já se rozhodnu pro ledový vanilkový koktejl. Velký. Zbytek cesty strávím upíjením nápoje, zíráním z okna na temnou oblohu a poslechem tátova a Ellina hovoru na pozadí hudby z osmdesátých let. Baví se o Jamiem a odhadují, jestli se stihne vrátit před půlnocní večeří. Táta předpokládá, že se minimálně o hodinu opozdí.

Jelikož provoz zeslábl, dostaneme se domů během deseti minut a táta zaparkuje na příjezdové cestě za Range Roverem, který patří Elle. Jakmile zhasne motor, s prázdným kelímkem v ruce otevřu dveře a vystoupím ven. Namířím si to k hlavním dveřím, ale Ella přes střechu Lexusu zavolá moje jméno.

„Pomůžeš mi vynést z auta nákup?“ zeptá se pevným hlasem a úsečně kývne k Range Roveru. Protože mám Ellu ráda, bez váhá-

ní změním směr a jdu k jejímu autu. Následuje mě. Chvilí hledá klíče v kabelce, najde je a otevře zavazadlový prostor.

Podívám se dolů, připravená sáhnout dovnitř a popadnout několik nákupních tašek, ale zavazadlový prosto je prázdný, takže jsem z toho trochu zmatená. Uvažuji, jestli Ella nezačala mít potíže s pamětí, a tak se na ni s povytaženým obočím zadívám. V doširoka otevřených očích má obezřetný výraz a zpoza auta nenápadně pozoruje tátu a Chase, kteří se blíží k domu. Jakmile zajdou dovnitř, podívá se mi do očí.

„Volal Tyler,“ vyhrkne.

Ve snaze se bránit o krok couvnu. Jeho jméno působí jako zbraň. Proto už ho nikdy nevyslovuju. Proto už ho nikdy nechci slyšet. Vždycky mě to strašně zabolí. I teď cítím, jak se mi svírá hrdlo, jak zapomínám dýchat a jak mi po zádech přechází mráz. Takže ten její hovor se vůbec netýkal práce. Byl to Tyler. Vždycky volá Elle, asi tak jednou týdně, a já o tom moc dobře vím. Ella zoufale očekává každý jeho hovor, ale před ostatními se o něm nikdy nezmiňuje. Až doteď.

Polkne a než znovu promluví, ohlédne se k domu. Má strach, že by ji mohl zaslechnout táta, který všem přísně zakázal vyslovovat v mé blízkosti Tylerovo jméno. Tenhle tátův příkaz je zřejmě jediný, na čem se spolu shodneme. Ella přesto pokračuje. Podívá se na mě pohledem, který obsahuje lítost i smutek, a zašeptá: „Požádal mě, abych ti popřála šťastný Čtvrtý červenec.“

Ironie, která se v téhle situaci skrývá, mě nutí do smíchu, ale vzápětí se natolik rozčílím, že smát se mi připadne nemožné. Čtvrtého července před třemi lety jsem se během ohňostroje schovávala s Tylerem na chodbách střední školy v Culveru. Právě tam celá tahle šlamastyka začala. Právě tam jsem si uvědomila, že pohlížím na svého nevlastního bratra způsobem, jakým bych na něho pohlížet neměla. V ten večer nás zatkli, protože jsme vstoupili na místo, kam byl vstup zakázán. Čtvrtého července minulého roku jsme se s Tylerem nešli podívat na ohňostroj. Déšť vytrvale skrápěl město

a my jsme raději zůstali v jeho bytě v New Yorku. Byli jsme sami, ve tmě a Tyler mi citoval biblické verše. Taky mi na záda napsal, že jsem jeho. To byly úplně jiné Čtvrté července. Ne jako ten dnešní. Takže přítel mi dnes večer šťastný Čtvrtý červenec mi připadá jako vtip. Už jsem ho neviděla celý rok. Odešel ode mě, opustil mě ve chvíli, kdy jsem ho nejvíc potřebovala. Už nejsem jeho, není tady, aby dnešní večer strávil se mnou, tak jak se opovažuje přítel mi šťastný Čtvrtý červenec?

Jak se moje mysl snaží všechno zpracovat, cítím, že se ve mně rozmáhá zuřivost. Ella čeká, že na to něco řeknu, a tak než se otočím a vběhnu do domu, nejdříve zabouchnu zavazadlový prostor.

„Pověz Tylerovi, že takový nebyl ani trochu.“

Krátce po půlnoci mi zavolá Rachael. Ještě nespím, ale už skoro usínám, takže mě takové vyrušení jen otráví. Natáhnu ruku a přijmu hovor. Protřu si oči, a když na lince uslyším hlasitou hudbu a výkřiky, odolám nutkání protočit panenky. „Nech mě hádat,“ vzdychnu. „Potřebuješ odvoz?“

„Já ne,“ odpoví Rachael po vteřině, hlasitým, ale kupodivu neopilým hlasem. „Tvůj bratr.“

To je to poslední, co jsem od ní čekala. Je to pro mě takové překvapení, že se prudce posadím a okamžitě sáhnu po klíčích od svého auta. „Jamie?“

„Jo. Tj chce, aby vypadl,“ vysvětlí. Zní téměř střízlivě a já cítím, že se mračí. „Hraje si se sadou nožů v kuchyni a právě se pozvracel.“

„K čertu, co tam vůbec dělá?“

„Tj tu má bratra, který na večírek pozval hromadu svých přátel, takže tu pobíhá spousta čtvrtáků a já si vedle nich připadám strašně stará.“ Rachael se na chvíli zarazí, protože na ni někdo zařve, ať zavře pusu, nejspíš některý z těch středoškoláků, o kterých se zmínila. Rachael zareaguje nadávkou a pak si přitiskne telefon zpátky k uchu. „Vlastně, mohla bys odvézt i mě? Je tu hrozná nuda.“

„Za pět minut jsem tam.“ Zavěším, vzdychnu a slezu z postele. Rozsvítím světlo a obuju si červené tenisky, které jsem měla před-

tím. Nechám si na sobě pyžamo, jen si přes něj přehodím mikinu a vyjdu z pokoje.

Dům je tichý. Ne proto, že by táta s Ellou spali, ale proto, že tu nejsou. Jsou naproti přes ulici, v domě Dawn a Philipa, Rachaeliných rodičů, kteří pořádají večírek na oslavu Dne nezávislosti. Táta a Ella jim slíbili, že se tam později zastaví. Dovedu si to představit. Mámy a tátové ve středním věku popíjejí pivo a koktejly a baví se při mizerné hudbě, kterou považovali za úžasnou, když jim bylo tolik, co teď mně. Jsem ale ráda, že tam jsou, protože takhle můžu snadno vyklouznout z domu a vysvobodit Rachael a Jamieho, aniž by mě táta vyslýchal.

Když se nemusím po domě plížit po špičkách, bez problému sejdu dolů. A protože nechci budit Chase, ani se mu nenamáhám říct, že jdu ven. Než odejdu, vezmu vzadu na zahradě kbelík, protože vážně nechci, aby mi Jamie pozvracel sedadla. Zamknu dům a pro případ, že by táta nebo Ella stáli u okna obývacího pokoje Rachaeliných rodičů, rychle vyrazím k autu. Světla v jejich domě jsou rozsvícená a za zataženými závěsy jsou vidět stíny bavících se hostů. Neváhám, i s kbelíkem skočím do auta a rozjedu se.

Provoz na silnicích je slabý, takže k bytu, kde se koná večírek, mi to trvá opravdu jen pět minut. Sjedu dolů po Deidre Avenue, odbočím na Ocean Avenue a pokračuju kolem pláže. Molo už je zavřené, takže ve srovnání s tím, jak to tu vypadalo před několika hodinami, je tu až příliš velký klid. Naopak před domem, kde má TJ byt a ve kterém se koná večírek, není klid ani trochu. Ulice je lemovaná zaparkovanými auty, včetně Jamieho BMW, takže je zho-la nemožné někde zastavit. Zůstanu tedy stát uprostřed silnice, připravená odjet, kdybych způsobila nějakou půlnoční zácpu. Pošlu Rachael zprávu, že jsem tady, a napíšu i Jamiemu, že během minuty musí zvednout svůj opilý zadek a vypadnout odtamtud.

Zatímco čekám, zabloudím očima k bytu ve druhém patře. Je to jediný byt, ve kterém se svítí. Obrovská okna od stropu k podlaze mi umožňují nahlédnout dovnitř, ale jedině, co vidím, je spousta

lidí. Z doby před třemi lety, kdy jsem byt navštívila, si nevzpomínám, že by byl nějak velký, takže se spíš zdá, že na večírek přišlo až příliš mnoho hostů. Jake se pravděpodobně snaží přesvědčit nějakou ubohou dívku, aby s ním šla domů. Dean nejspíš dává pozor, aby nikdo neprovedl žádnou hloupost. Meghan a její přítel Jared asi dělají, cokoli dělají. Nemám tušení.

Netrvá dlouho a objeví se Rachael a Jamie. Přes prosklené dveře budovy je vidím vycházet z výtahu. Jamie se potácí a Rachael ho v podstatě vleče ven. Zahlédne mě a vrhne na mě rozčilený pohled, a tak otevřu dveře, vystoupím ven a pomůžu jí.

„Doufám, že budeš mít zítra kocovinu jak vystřiženou z pekla,“ zavrčím směrem k Jamiemu, když sahám po jeho paži, pokládám si ji přes ramena a pomáhám mu udržet se na nohou. Má přivřeně oči, rozčuchané vlasy a končetiny neschopné pohybu. Je tak opilý, že se stěží hýbe.

„Doufám, že ty se dostaneš rovnou do pekla,“ podaří se mu vykoktat. Neurazím se ani mě to nezraní, protože Jamie má na mě takové poznámky každou chvíli. Zvykla jsem si na ně stejně jako na Jamieho pohrdavý postoj.

Za jeho ramenem Rachael nakrčí čelo a věnuje mi ustaraný pohled, ale nekomentuje to. Raději přidrží Jamieho, než otevřu zadní dveře, a společnými silami ho šoupneme na zadní sedadlo. Abychom ho dostaly dovnitř, musíme mu ohnout ruce i nohy. Chvilí neobratně zápolím s jeho bezpečnostním pásem a snažím se mu ho zapnout, ale odstrkuje mě pryč, a tak toho nechám a zabouchnu za ním dveře.

„Tak ten tě teda vážně nenávidí,“ zamumlá Rachael a přejde ke dvěřím spolujezdce. Vlasy už nemá stažené do ohonu, ale spadají jí přes ramena v dlouhých, zacuchaných vlnách a šátek má omotaný kolem zápěstí. Je zcela střízlivá.

„Možná mě nenávidí, ale ráno bude rád, že jsem ho přivezla domů já, a ne rodiče,“ poznamenám. „Taky by mohl mít do konce života domácí vězení.“ Otevřu dveře a vklouznu za volant ve stej-

ném okamžiku, kdy Rachael nasedne na sedadlo spolujezdce. Zvedne kbelík, tázavě se na mě podívá, a když pokrčím rameny, jen se rozesměje a pošle ho dozadu. Jamie ho okamžitě popadne, ale neobejde se to bez tichého reptání.

„Šli vaši rodiče k nám?“ zeptá se Rachael, když se rozjedeme a necháme večírek i všechny opilé hosty za sebou.

„Jo,“ přitakám, ale nezapomenu ve zpětném zrcátku po očku sledovat Jamieho. Sesunul se na zadní sedadla, kbelík odložil na podlahu za sedadlo spolujezdce a naklonil nad něj hlavu. Zamračím se a pomodlím se, aby se nepozvracel, pak se vrátím očima na cestu před sebou. „Ještě tam jsou. Všichni tam jsou.“

Rachael praští hlavou o opěrku a zasténá. Na obličej obrácený k oknu jí dopadá záře pouličních lamp. „V tom případě budu muset proklouznout zadními dveřmi,“ přemýšlí. „Chci se vyhnout všem přátelům mých rodičů, kteří by akorát vyzvídali, co dělám se svým životem.“

„Co děláš se svým životem?“ Rachael se na mě podívá a přimhouří oči. Zazubím se, ale ne na dlouho, protože mou pozornost upoutá Jamie.

„Pušť mě ven,“ mumlá ze zadního sedadla. Mrknu se do zpětného zrcátka a vidím, že hmatá po klíče, takže rychle zamknu. Chvilí lomcuje klikou, vytáhne své tělo do sedu, a když si uvědomí, že je zamčeno, začne bušit pěstí do okna. „Já nechci být v tomhle autě!“

„Tak to máš nejspíš smůlu,“ pravím nenuceně s oběma rukama na volantu a s pozorností upřenou na silnici před námi, po které se blížíme k domovu.

„Rachael!“ Jamie se nakloní dopředu a natáhne ruce kolem sedadla spolujezdce. Popadne Rachael za ramena a odmítne ji pustit. „Co si pamatuju, jsi moje sousedka, můžeš mi, prosím, pomoci z tohohle auta?“

Rachael se podaří vymanit z jeho stisku. Ve snaze dostat se z jeho zoufalých rukou vyklouzne z bezpečnostního pásu a během vteřiny se k němu otočí čelem a zády se opře o palubní desku. Zved-

ne prst. „Nedotýkej se mě. Nikdy,“ varuje ho mezerou mezi sedadlem a opěrkou hlavy.

„Ale ty mi musíš pomoci!“

Rachael si zhluboka povzdychne, přitiskne si ukazováček ke spánku a blahosklonným tónem se zeptá: „A s čím přesně potřebuješ pomoci, Jamie?“

„Pomoz mi dostat se pryč od ní,“ vyhrkne Jay. Letmo na něho pohlednu a vidím, že ukazuje prstem svým směrem. Když se naše pohledy setkají, odporem přimhouří oči. „Je to zrůda.“

„Už s tím přestaň,“ vyštěknu na něj, pevně sevřu volant a dupnu na plyn. Řítím se po Deidre Avenue a ignoruju Rachael, která přelétá pohledem mezi mnou a Jamiem. Ví, že spolu nevycházíme, ale myslím, že to dosud nezažila na vlastní oči.

Rozhoduje se, jestli má zůstat zticha anebo vyvolat hádku, ale nakonec se jen přes opěrku hlavy přísně podívá na Jamieho a varuje ho, aby už neřekl jediné slovo. „Dám ti radu. Jsi opilý a jsi kretén, takže zmlkni.“

Jamie se pobouřeně zhroutí na sedadlo. Zírá na Rachael a snaží se vymyslet nějakou odpověď. Když s ní konečně přijde, zní téměř nonšalantně. Pomalu začne pohybovat rty a řekne: „Já jsem opilý? Tss. Já jsem kretén? Ještě větší tss. Zní to někomu povědomě?“ Pak se znovu pomalu posadí a s opileckým, pokřiveným úsměvem na obličeji se nakloní ke mně. Netváří se ani trochu přátelsky, přesto mi položí ruku na rameno a silně mi ho stiskne. Očima zamžourá na Rachael a uchechtne se. „Přineste trochu trávy a tahle holka se zamiluje i do mě.“

Okamžitě setřesu jeho ruku z ramene, praštím ho loktem do hrudníku a odstrčím ho od sebe. Auto se mírně vychýlí z dráhy, a tak rychle vrátím obě ruce na volant. Znovu mrknu do zpětného zrcátka a věnuju mu nejuživější pohled, jakého jsem v té chvíli schopná. Nedá mi moc práce. „Co máš sakra za problém?“

Koutkem oka vidím, že se Rachael pomalu usazuje zpátky na sedadlo spolujedce a vrhá na mě nesouhlasný pohled. Ve stejném

okamžiku taky položí ruku na volant, jako by se bála, že strhnu auto ze silnice. „Je jen opilý, Eden.“

Já ji ale neposlouchám, protože nemluvím o jeho současném chování. Mluvím o všem, co se děje od minulého léta. Přestože na to měl celý rok, Jamie nedokázal přijmout pravdu, a já už vážně uvažuji nad tím, jestli ho to vůbec někdy přejde. Začínám věřit, že Tylera i mě bude už navždy nenávidět. „Vážně,“ vyštěknu a rozhořčeně rozhodím ruce, „Co máš krucinál za problém? Vysvětli mi to.“

Jamie ztěžka polkne, nakloní se nad středovou konzoli auta a spočine zarudlýma očima na mně. Pomalu vyplivne slova: „Ty. Jsi. Odporná.“

Chvilí zůstanu zticha. Slyším jen motor auta a skřípání svých zubů. Jedna část mého já by Jamieho nejraději vykopla ven. Druhé mé části je do pláče. Pravdou je, že moc dobře vím, že to Jamie takhle cítí. Ví, že si o mně myslí, jak jsem šílená a odporná a nechutná a vyšinutá, ale až dosud to nikdy neřekl nahlas, a na zlomek vteřiny se mi udělá zle.

„Nevím, co čekáš, že na to řeknu,“ šeptnu. „Opravdu nevím. Nic mezi...“ zarazím se, odkašlu si a zkusím to ještě jednou. „Mezi Tylerem a mnou už nic není. On i já jsme se přes to už dávno přenesli. Takže, prosím, Jamie. Prosím, přestaň mě nenávidět.“ Jamie na mě vteřinu tupě zírá, pak sebou plácne o sedadlo, ale tentokrát se natáhne po kbelíku a začne prudce zvracet. Rachael vyjekne a jak se jí samotné začne navalovat, zakryje si pusu rukou. Znovu se přitiskne zády k palubní desce a snaží se od Jamieho držet co nejdál. Nakrčím nos a stočím všechna čtyři okénka, aby se do auta dostal čerstvý vzduch.

„Ale odporná jsi prý ty,“ zamumlá Rachael přes prsty.

Jamie zvrací a sípe a sténá a nadává po celý zbytek cesty, která už našťestí netrvá víc než pár minut. Rachael ani já už nic neřekneme, jen tiše posloucháme vítr a Jamieho utrpení. Ve chvíli, kdy zahlédnu náš dům, už ale Jamie není jediný, kdo tu kleje. Já totiž začnu taky.

Jako by to naplánoval sám ďábel, táta a Ella se vracejí z Rachaelina domu přesně v momentě, kdy začnu brzdit. Když si všimnou, že se moje auto blíží, oba se na trávníku zastaví a táta si dá okamžitě ruce v bok, stiskne rty do tenké čárky a přísně přimhouří oči.

„Sakra,“ vyprsknu už asi po páté. „Sakra, sakra, sakra.“ Pomalu zastavím u obrubníku a zhasnu motor. Čelním sklem vidím, jak se Ella zamračeně snaží zjistit, koho jsem přivezla. Naneštěstí pro ni mám na zadním sedadle auta jejího opilého a zvracejícího syna.

Rachael potřese hlavou a letmým pohledem stělí po Jamiem. „Někdo si to pořádně slízne.“

„To si tedy slízne.“ Zhluboka se nadechnu, vytáhnu klíče ze zapalování, otevřu dveře a vystoupím z auta ve stejném okamžiku jako Rachael. Pomalu se otočím k tátovi a Elle.

„Rachael, myslím, že tví rodiče už si dělají starosti, kde jsi,“ pronese táta upjatě a nepatrně kývne hlavou směrem k jejich domu. Pořád v něm svítí všechna světla a za závěsy jsou vidět stíny hostů.

„Děkuju, pane Munro, hned jim půjdu říct, že už jsem doma,“ odvětlí Rachael nejnevinnějším hlasem, jaký dokáže vykouzlit, ale já v jejích slovech slyším náznak sarkasmu. Jenomže táta je čtyřicátník s prošedivělými vlasy a na dobu, kdy sám dospíval, si ani v nejmenším nepamatuje, takže nic nepozná, jen se na ni ztuhle usměje a čeká, až odejde. Rachael se otočí a zamíří k domu, ale přesto se ještě otře o mě a zamumlá: „Nemůžu se dočkat, až se odstěhuju.“

Asi na minutu se na ulici rozhostí ticho. Nechci promluvit jako první. Jamie dosud sedí na zadním sedadle mého auta. Ella pořád mžourá a táta čeká, až Rachael zmizí. Ve vteřině, kdy zapadne do domu, táta stělí očima po mně a zavrčí: „Kde jsi ksakru byla?“

Táta je nejenom stárnoucí blb, jak už jsem se zmínila, ale taky si až příliš rychle dělá úsudek o věcech, o kterých nic neví. Podle jeho výrazu a tónu zřejmě došel k závěru, že jsem odešla z domu z nějakého pochybného důvodu. Jako bych ve svých devatenácti letech nemohla o půl jedné ráno opustit dům, aniž bych neplánovala způsobit nějaké potřeze.

Ze všech sil se snažím potlačit nutkání zakoulet očima, obejdu auto a ukážu na své oblečení. Je těžké skrýt opovržení v hlase, když hořce poukážu: „Mám na sobě pyžamo.“ Pak se natáhnu k zadním dveřím svého auta, otevřu je a ze zadního sedadla se okamžitě vy-potácí Jamie i s pozvraceným kbelíkem. „Tak abys věděl,“ podívám se tátovi do očí a prasknu dveřmi, „vzvedávala jsem jeho. Víš, vy-kopli ho z večírku, protože se příliš opil.“

„Panebože, Jamie!“ zasténá Ella, na okamžik si skryje obličej v dlaních, ale hned mu přes trávník spěchá na pomoc.

Nespustím oči z táty. Překřídím si ruce na hrudi a zlostně na něho hledím. S absolutním nesouhlasem sleduje, jak Jamie klopýtá přes celý trávník, zatímco Ella se ho snaží uklidnit. Jakmile se jí to podaří a udrží ho zpřímá, jeho opilá mysl se rozhodne zaječet: „Eden mě chtěla políbit!“

Zaraženě na něj přeskočím očima, svraštím obličej a nevěřičně zavrtím hlavou. Nedokážu se ovládnout, zvednu ruku a ukážu mu vztyčený prostředníček. „Vážně, Jamie, jdi do hajzlu,“ zasyčím na něho. Ella se na mě nazlobeně zamračí, ale táta se nafoukne a ote-vře pusou.

„Eden Olivie Munroová,“ zavrčí a podle toho, že použil celé mé jméno, vím, že mě hodlá rozsápat na kusy. „Dej mi klíče od svého auta. Hned.“ Nepohne se ani o centimetr, jenom zvedne paži a na-táhne ruku dlaní nahoru.

„Proč?“

„Protože si myslíš, že je přijatelné vykrást se z domu a ještě k tomu takhle nadávat. Klíče,“ pronese ještě přísněji. Cítím, jak jeho zlost s každou uplynulou vteřinou roste.

Mrknu na klíče, které držím v ruce, pevně je sevřu v dlani, a pak vzhlednu a zavrtím hlavou. „Takže on může zůstat venku i po večerce a vrátit se domů opilý, a ty za to potrestáš mě?“ Očima za-letím k Elle a Jamiemu, který se navzdory své nadměrné opilosti dokáže pochechtávat. Zaskřípu zuby a podívám se na tátu. „Za co? Že jsem ho přivezla domů?“

„Dej mi ty zatracené klíče,“ přikáže mi skrz stisknuté rty a sevřenou čelist. A já se rozesměju. Nemůžu si pomoci. To je celý on. Bylo to tak pokaždé, co jsem během minulého roku přijela do Santa Monicy. Táta si vždycky našel důvod, proč ke mně být krutý. Ale uhodnout příčinu jeho chování nebylo těžké. Stále mě trestal za to, že jsem se zapletla s Tylerem, že jsem se zamilovala do svého nevlastního bratra.

„Dave,“ zašeptá Ella a já si všimnu, že zatímco vleče Jamieho ke dveřím, nenápadně vrtí hlavou. „Neudělala nic špatného.“

Táta ji jako obvykle ignoruje, protože Ella do výchovy jeho dítěte už dávno nemá co mluvit, přestože ve výchově jejích dětí má vždycky poslední slovo on. Vytočený mou vzpurností se táta dá do pohybu. Vztekle se ke mně vyřítí, jako by mi ty klíče chtěl vyrvat z ruky.

Než to stihne udělat, oběhnu auto, otevřu dveře a strčím jednu nohu dovnitř. „Kašlu na to,“ vykřiknu, než nasednu. Sice mám být tenhle týden u táty, ale v žádném případě tu nezůstanu už ani minutu. „Jedu domů.“

„Tohle je tvůj domov!“ zahuláká na mě pateticky přes střechu auta, ale já v jeho hlase moc dobře slyším strojený tón. I on sám ví, že je to lež. Nechce, aby to byl můj domov, protože, mám-li být upřímná, po celý uplynulý rok mi dával zřetelně najevo, že mě ve své rodině nechce.

„No,“ zamumlám, „ale mně to tak ani trochu nepřipadá.“ Vklouznu za volant, zabouchnu za sebou dveře, a dřív než se mě táta pokusí zastavit, rychle nastartuju motor. On to ale neudělá. Myslím, že je vlastně rád.

Jak odjízďím pryč a po Deidre Avenue mířím k domu své mámy, sleduju je ve zpětném zrcátku. Chase stojí ve dveřích, zmatený a rozespálý. Táta a Ella na sebe ječí a rozzlobeně gestikulují. Všechny je nechávám za sebou a uvědomuju si, že naše rodina, ať za ni považuju cokoli, ani zdaleka není dokonalá.

Vlastně je už víc než rok v troskách.

Ve čtvrtek dopoledne dělám totéž co v jiné dny. Běžím po pláži do Venice a zase zpátky a cestou domů se zastavím v Rafinérii. Je to rutina, kterou dodržuju od té doby, co jsem na léto přijela domů. V uplynulém roce jsem s běháním dost polevila, a zároveň jsem jedla, co jsem chtěla, takže jsem trochu přibrala, ale poprvé v životě mě to netrápilo. Ale už to stačilo a než se na podzim vrátím do školy, chtěla bych opět zhubnout. A moje výlety do Rafinérie? Jednoduše jsem postrádala jejich kávu, kvůli které by stálo za to zemřít.

Usrkávám svoje vanilkové latté a velkým oknem pozoruju lidi na ulici Santa Monica Boulevard, kteří nekonečně proudí kolem. Někdy sem za mnou přijde Rachael, ale momentálně odjela navštívit své prarodiče do Glendale, a tak jsem tu sama. Nevadí mi to. Totiž, aspoň ze začátku.

Netrvá dlouho, než si někdo všimne, jak se krčím v koutě, jak tu posedává holka, která zjevně chodila se svým nevlastním bratrem. V jednom uchu mám sluchátko, takže nechápu, jak je vůbec můžu slyšet, ale slyším je. Je to skupina čtyř dívek, mladších než já, které právě vycházejí z Rafinérie. Jedna z nich něco mumlá. Jediný důvod, proč přitáhnou mou pozornost, jsou slova „nevlastní bratr,“ která slabě rozeznám. Když zvednu hlavu, všimnu si, že se na mě dívají, ale rychle se přestanou hihňat, uhnou pohledem stranou a vyběhnou ze dveří.

Zhluboka se nadechnu, zavřu oči, vložím si sluchátko i do druhého ucha a poslechem skupiny La Breve Vita, puštěné naplno, se úplně uzavřu před svým okolím. Skupina se minulý rok rozpadla, takže mi zbývá jen to, co stačili nahrát. Ještě asi pět minut zůstanu v kavárně, dopiju kávu a užívám si příjemného stínu. Když je venku horko jako v pekle a do rovnice ještě přihodíte běh, ve výsledku můžete i omdlít, takže jsem za tuhle přestávku vděčná.

Vstanu a chci si naladit jinou hudbu, ale vtom mi v ruce začne zvonit telefon. Je to Ella, a tak to vezmu. Kdyby to byl táta, hovor bych nepřijala. Takže si vytáhnu sluchátka, přitisknu si telefon k uchu a zeptám se jí, co se děje.

„Kde jsi?“ zeptá se bez zaváhání a až nezvykle prudce.

„Ehm, v Rafinérii,“ odpovím trochu nejistě.

„Můžeš sem přijít?“ Rychle dodá: „Neboj se, tvůj táta je v práci.“

Zamračím se. V prstech si pohrávám se sluchátky, zamřím ke dveřím a vyjdu na chodník. „A ty nejsi v práci?“

„Připravuju se na schůzku,“ vysvětlí, ale hned se zeptá: „Jak rychle se sem můžeš dostat?“

„Asi za dvacet minut.“ Když zahýbám na Pátou ulici, mračím se a jsem zmatená. Ella mi obvykle volá, aby se zeptala, jak se mám, co si dám k večeři nebo jestli nepotřebuju peníze. Tentokrát je to jiné. Takhle mi nikdy nevolá. Nikdy mě nežádá, abych přišla do domu, kam chodím nerada, a tak si trochu dělám starosti. „Je všechno v pořádku?“

„Všechno je fajn,“ odvětví, ale její roztřesený hlas mi říká něco jiného. „Jen přijď co nejrychleji.“

Když ukončí hovor, okamžitě se dám do běhu. Nasadím si sluchátka a běžím rychleji než obvykle. Ella zjevně vážně nechce, abych ji nechala čekat. K domu to mám přes tři kilometry, takže nejdřív tam můžu být za patnáct minut. Opatrně se proplétám mezi lidmi na chodníku a v duchu procházím seznam možných důvodů, proč mě tak naléhavě potřebuje. Žádný z nich mi ale nepřipadá pravděpodobný, a tak nechám hádání a raději se soustře-

dím na rychlejší běh. Čím rychleji tam přiběhnu, tím dřív zjistím, oč jde.

Jakmile se takhle rozhodnu, cesta k domu mi trvá něco málo přes čtvrt hodiny. Hřbetem ruky si otřu čelo a zadýchaně zamířím ke dveřím. Od chvíle, co jsem odtud v pátek odešla, jsem tu poprvé. S tátou jsem taky od té doby nemluvila.

V domě je ticho. Vejdu do vstupní haly a nevidím ani Jamieho, ani Chase, ani tátu. Jen Ellu, elegantně oblečenou ve vypasované sukni a bílé halence. Všimnu si jí, jakmile uslyším její lehké kroky nahoře na schodišti. Vzhlednu k ní a znovu si přeježu rukou po zpoceném čele. Podívá se na mě. Pořád jsem ještě zadýchaná, takže zatímco čekám, až mi řekne, k čemu mě tak nutně potřebuje, snažím se trochu uklidnit.

K žádnému vysvětlení ovšem nedojde. Ella jen úzkostlivě nakrčí čelo, pak kývne za sebe a zašeptá: „Můžeš na vteřinu vyjít nahoru?“

Jestliže jsem si předtím nedělala velké starosti, teď už si je rozhodně dělám. Najednou se bojím, že když vyjdu nahoru, zjistím, že můj pokoj je vystěhovaný a změněný v pokoj pro hosty a moje věci jsou nacpané v krabicích. *A je to tady*, pomyslím si. *Vyhazuje mě z domu*. Tedy, ne že by mi to nějak zvlášť vadilo.

Vydechnu a najednou se cítím hrozně unavená a bolí mě celé tělo. Přinutím se vyjít po schodech nahoru a celou dobu se ze všech sil vyhýbám očnímu kontaktu s Ellou. Vsadila bych se, že to tátu napadlo, že už v tomhle domě nesmím nikdy bydlet, ne ji. Jí jen připadla úloha mi tu novinu sdělit. *Je mi líto, Eden, ale jsi příliš opovrženíhodná a odporná a nebezpečně lehkomyšlná, takže v tomhle domě už nesmíš zůstat ani o vteřinu déle*.

„Kde je Jamie? Chase?“ zeptám se a koutkem oka mrknu dolů, jestli v hale nestojí nějaké krabice. Žádné tam nejsou. Obrátím tedy svou pozornost zpátky k Elle, ale ona se jen otočí a vejde do své kanceláře, která sousedí s mým pokojem. Jdu za ní.

„Jamie vzal Jen do města na nákupy,“ pronese Ella nenuceně přes rameno, zatímco její podpatky klapají o podlahu, „a Chase je na pláži.“

Zastavím se hned za dveřmi. Nejenom proto, že je to její soukromá pracovna, do které nesmíme vstupovat, protože tu má důvěrné materiály, ale hlavně proto, že tahle místnost nebyla vždycky její kancelář. Má ji tu teprve půl roku. Přestože stěny mají nový nátěr barvy slonové kosti, díky tátovým příšerným malířským schopnostem pod ní dosud prosvítá námořnická modř. Starý koberec nahradila nová prkenná podlaha, a tak kromě chybějící druhé vrstvy nátěru tu už nic nepřipomíná skutečnost, že tu kdysi býval dětský pokoj.

„Takže Jamie nemá domácí vězení?“ Chce se mi zakoulet očima. To je neuvěřitelné. Jamie se vrátil domů opilý, pozvracel celý trávník a nakonec se vyhne trestu?

„Ale má,“ opáčí Ella, na moment se zarazí se a pak se otočí ke mně. V modrých očích má sílu i něžnost zároveň. „Dnes jsem ho ale nechtěla mít doma.“ „Aha.“ Stisknu rty a vlasy, které se mi uvolnily z rozčuchaného drdolu, si zastrčím za ucho. Zvědavě pohlédnu na Ellin pracovní stůl a stohy papírů, které se na něm vrší. Jsou to případy, na kterých pracuje, a informace o klientech. Rychle, než si toho všimne, se vrátím pohledem k ní. „Proč ho nechceš mít doma?“ „Protože jsem mu to ještě neřekla,“ vysloví pomalu. Není to odpověď, jakou jsem čekala, a vlastně je velmi překvapivá. Polkne a položí ruku na opěradlo své židle. Vidí, jak jsem zmatená, a dodá: „Ještě jsem to neřekla nikomu. Hlavně ne tvému tátovi.“

Panebože. Důvod, proč jsem tady, je mi najednou naprosto jasný. Nevěřícně zamžourám a nahmatám kliku, abych se o ni opřela, dřív než omdlím nebo se pozvracím nebo zvládnu obojí naráz.

„Ty jsi těhotná?“ vyprsknu.

„Bože, Eden.“ Ella prudce zavrtí hlavou a tváře jí polije rumělec. Přitiskne si ruku k hrudi, vzpomene se, odkašle si a řekne: „Rozhodně ne.“ Trochu rozpačitě se na mě usměje, ale snaží se nerozesmát naplno.

Splašený tlukot mého srdce se pomalu zklidní a s úlevou svěsím ramena. Nedovedu si ani představit, že by se táta znovu stal otcem.

I když, možná by mu to šlo. Trochu se zastydím, že tak rychle vyvozuju závěry. Skousnu si spodní ret a pokrčím rameny. Zůstávám zmatená a ustaraná jako předtím. „Tak o čem to mluvíš?“

Ella se zhluboka nadechne a pomalu vydechne. V celém domě je naprosté ticho. Moje trpělivost je u konce. Nelíbí se mi to. Neznáším, když nevím, oč jde, anebo proč jsem tady. Možná mi chce sdělit, že se stěhují na opačný konec země. Třeba dala výpověď. Snad má v plánu podat žádost o rozvod. To poslední je jen moje zbožné přání, ovšem v jejím zájmu.

Ella však dál mlčí, jen nepatrně pohybuje rty, jako by se snažila formulovat slova, ale nevěděla, co říct. Uplyne několik vteřin a ona pořád nic neříká. Její oči to říkají za ni.

Zabloudí jimi za mé rameno a dívá se tam soustředěným a klidným pohledem. Vtom zaslechnu hlas, který má moc mě zcela paralyzovat. Je nemožné splést si ho s hlasem někoho jiného, takže sotva z jeho rtů splyne první slovo, zatajím dech a sevře se mi žaludek. Zaslechnu, jak říká: „Mluví o mně,“ a všechno, naprosto všechno se zastaví.

Polekaně se otočím. Je tady. Jen tak, po roce, stojí přede mnou, vysoký, se širokými rameny, v černých džínách a bílém tričku, s tmavými vlasy a smaragdovými očima... Je tu člověk, který pro mě byl kdysi vším, což jsem ale nevěděla, dokud ode mě neodešel a nikdy se nevrátil zpátky.

Ten člověk je čistou náhodou můj nevlastní bratr Tyler.

Vpotácím se hlouběji do kanceláře a vyděšeně před ním couvnu. Nemůžu tomu uvěřit, pohlcuje mě šok, svírá se mi hrdlo a nechápavě vrtím hlavou. Vůbec se nezměnil. Vypadá přesně tak, jak si ho pamatuju z loňského léta, z našich společných prázdnin v New Yorku, dokonce má stejné strniště a výraznou čelist a obrovské paže a jasné oči, upřené jen na mě a na nic jiného. Koutky jeho rtů se zvednou do úsměvu.

V napjatém tichu, které nás tři obklopuje, se nemůžu zbavit dojmu, že mě sem vylákali bez jakéhokoli logického důvodu a pak mě

tu přepadli ze zálohy. Ella ví, že nemůžu na Tylera ani pomyslet, ani se na něho podívat, a tak se na ni vztekle zamračím. „Co to má ksakru znamenat?“

Ella vypadá jako uzlíček nervů. Rychle kmitá ostražitým pohledem mezi Tylerem a mnou a ustaraně krčí čelo. „Musím jít na schůzku,“ podaří se jí vykoktat rozřeseným hlasem. Odvrátí se od nás, popadne sako a hromádku šanonů a rychle projde kolem mě. Když mímj Tylera, zvedne ruku a stiskne mu rameno. Potom jednoduše odejde. Její podpatky klapají po schodech a po podlaze v hale, dokud se neocitne u dveří. Po jejich tichém zadunění nás opět obklopi naprosté a absolutní ticho.

Prudce zamrkám. Snažím se pochopit, že Tyler stojí metr ode mě a nakonec se přiměju se na něj podívat. Naše oči se setkají, ale na rozdíl od těch jeho, které jiskří a září, ty moje jen srší vztekem. Postoupí o odvážný krok do kanceláře, takže je o půl metru blíž, a udělá tu nejneuvěřitelnější věc. Usměje se. Široce, zářivě se usměje a ukáže dokonalou řadu svých zubů, a ten úsměv nakonec dosáhne až k jeho očím.

„Eden,“ zašeptá. Mluví tiše, jako by moje jméno bylo až příliš křehké, a s úlevou si vydechne.

To mě rozzuří víc než cokoli jiného. Zlobím se na něho, že se tu zničehonic objeví po roce nepřítomnosti a usmívá se na mě, jako by všechno bylo perfektní. Zlobím se na něho, že se vůbec opovází vyslovit mé jméno. To mi úplně stačí, takže ztratím nervy, a vztek a bolest, nastřádané za ten rok, vybuchnou.

Pohání mě zuřivost a nedokážu se zastavit. Oženu se a dřív, než si uvědomím, co vlastně dělám, moje ruka s nechutným mlasknutím tvrdě narazí na Tylerovu levou tvář. Mými žilami proudí tolik adrenalinu, že si zpočátku ani nevšímnu, jak mě pálí dlaň.

Tyler otočí obličej na stranu, směrem k zemi, pevně zavře oči a dlouze vydechne. Pomalu si položí ruku na tvář a tře si kůži, jako by chtěl zmírnit bolest, kterou jsem mu způsobila – bolest, kvůli které už se cítím provinile. Přesto jsem pořád strašně rozzuřená,

takže když otevře oči a ohromeně se na mě zahledí, zasyčím na něho: „Co tady děláš?“

Už mu nezbyl žádný úsměv a jeho šok se změnil ve zmatek. Zatímco jedna jeho tvář září jasnou červení, zamračí se na mě. „Řekl jsem ti, že se vrátím,“ připomene mi tiše. Má hluboký hlas se stejným chraplavým podtónem, jak si ho pamatuju. Tehdy jsem zbožňovala jeho hlas i způsob, jak na jeho rtech znělo mé jméno. Teď mě jeho hlas jen rozčiluje.

„A já si myslela, že se vrátíš za pár týdnů, nanejvýš za měsíc.“ Ztěžka polknu a couvnu o kus dozadu, až ke stolu, takže už nemám kam jít. Já ale nesnesu být v Tylerově blízkosti. Teď ani nikdy jindy. Jsem naplněná nenávistí, která pramení ze skutečnosti, že odešel a nechal mě tu samotnou, a tak je pro mě snadné zaječet na něho: „Ne za rok!“

Tylerův zmatený výraz se změní a jeho oči se naplní pocitem viny a bolesti. Jako by si do té chvíle ani na vteřinu nepřipustil, že bych se na něho mohla zlobit. Najednou úplně vidím, jak v mysli přehazuje rychlosti. S doširoka otevřenýma očima na mě hledí přes celou místnost a není si jistý, jak odpovědět. Rozhodně už mu není do smíchu. Nemám tušení, co ode mě čekal. Myslel, že se mu vrhnu do náruče a budu jásat radostí? Domníval se, že ho začnu líbat, jak jsem ho nikdy předtím nelíbala, a budeme spolu šťastní až do smrti? Ať čekal cokoli, určitě nečekal tohle – zlost a pohrdání a holku, která už ho nemiluje.

Já tu ale nechci stát a křičet na něho. Nechci se s ním hádat a přít. Nechci, aby se mi to snažil vysvětlit nebo žebral o odpuštění. Nechci se jím zabývat v žádném směru, a tak se rozhodnu odejít. Klidně, přestože v hrudi cítím příšerný žár, a rychle, protože čím déle jsem v jeho blízkosti, tím silněji cítím, že by se můj hněv mohl změnit v horké a pálicí slzy. Aniž bych se na něho podívala, se vztyčenou hlavou a očima upřenýma dopředu přejdu přes kancelář i kolem něho. Když scházím po schodišti, cítím, jak mě sleduje, a když otevřu dveře, zaslechnu nahoře jeho kroky.

„Eden,“ zavolá. „Počkej.“

Já ale nechci čekat. Čekala jsem celé dlouhé dny, přemýšlela jsem a uvažovala jsem a málem jsem se z toho zbláznila, a dny zatím přecházely v měsíce a měsíce v rok. Už dávno jsem přestala čekat. Už dávno jsem nad ním zlomila hůl.

Prásknu za sebou dveřmi a rozběhnu se. V zoufalé snaze dostat se od Tylera i jeho domu co nejdál běžím tak rychle a usilovně, jak jsem nikdy v životě neběžela, a při každém kroku mi zabuší srdce a zazvoní v uších. Ale čím dál se dostanu, tím silněji si uvědomuju, co se právě stalo, a čím víc si to uvědomuju, tím rychleji se snižuje hladina mého adrenalinu a tím hůř mi je. Dokonce už mě bolí i ta ruka. Dlaň mě pálí, a tak ji rychle sevřu v pěst a snažím se na ni nemyslet.

V domě své mámy jsem ani ne za pět minut a běžím, dokud nepřekročím práh a nejsem vevnitř. S namáhavým lapáním po dechu za sebou zavřu dveře, zamknu je, zavřu oči a snažím se chytit dech. Slyším puštěnou televizi a netrvá víc než pár vteřin, než se objeví Gucci a začne mi očichávat nohy.

„Prosím, neřikej mi, že utíkáš před policií,“ ozve se máma. Zasluchnu její hlas a otočím se. Blíží se ke mně s podezřívavě nakrčným čelem a utírá si ruce do utěrky. Z kohoutku v kuchyni dosud teče voda.

Zabavit psa je to poslední, co mám na mysli, takže Gucci odstrčím, a namísto toho se podívám na mámu. Musela vytušit, že se stalo něco vážného, protože její jemný úsměv zmizí, žár v jejích hnědých očích pohasne a ve tváři se jí usadí ustaraný výraz. Zatímco mě pozoruje, vrásky na čele se jí ještě prohloubí a zmůže se jen na: „Eden?“

Roztře se mi spodní ret. Ze všech sil se snažím, abych nepodlehla svým citům, ale začíná to být strašně těžké. Nemyslela jsem si, že se Tyler ještě někdy vrátí. Po určité době jsem došla k závěru, že je zřejmě šťastný tam, kde právě je, a že nikoho z nás už nepotřebuje. Ani ve snu mě nenapadlo, že by někdy mohlo dojít k téhle

situaci. Jsem rozzlobená a zmatená a zklamaná a frustrovaná a mé mlčení působí mámě ještě větší starosti, takže ztěžka polknu a zamumlám: „Tyler se vrátil.“

A v okamžiku, kdy jeho jméno vyslovím nahlas, začnu brečet.

Máma mě nechá chvíli spát. Já ale nespím, jen ležím v posteli, zachumlaná v přikrývce, a opuchlýma očima zírám do stropu. Dlouho jsem brečela. Osprchovala jsem se, natáhla si tepláky a vlezla do postele. Od té doby jsem nevyšla z pokoje, přestože už je dávno po poledni a marním tak velkou část dne. Mám-li být upřímná, nejraději bych se po zbytek dne ani nehnula, a možná ani po zbytek týdne. Strašně mě bolí hlava, připadá mi těžká jako kámen a mám dojem, že mi co nevidět vybuchne. Takže se jen povaluju v posteli co možná nejdéle, i když vím, že mi máma nikdy nedovolí zůstat v pokoji déle než den, a to i navzdory skutečnosti, že si to zoufale přeju.

Pravdou je, že nevím, jestli se ještě někdy dokážu s Tylerem setkat. Ať už jsem minulé léto ve spojitosti s námi dvěma doufala v cokoli, je to dávno pryč. Možná jsme tehdy měli velice slušnou šanci něčím si být. Už jsme spolu málem začali chodit, oficiálně a otevřeně, ale Tyler celou situaci zkomplikoval víc, než kdy byla. Neměl odcházet, zvláště když jsem ho v té době potřebovala nejvíc, a hlavně ne na tak dlouho. Rozuměla jsem mu. Pochopila jsem ho. Tedy, až po několika týdnech, kdy opadl počáteční šok a bolest z jeho náhlého odchodu. Věděla jsem, že pro sebe dělá správnou věc, ale netušila jsem, proč přestal počítat se mnou. Zkoušela jsem mu volat, ale nikdy mi to nevzal. Nechala jsem mu nekonečné množství vzkazů, ale pochybuju, že si je vůbec někdy

poslechl. Posílala jsem mu zprávu za zprávou, otázku za otázkou, ale nikdy jsem nedostala jedinou odpověď. I když jsem se ho jen jednoduše zeptala, jestli je v pořádku, zůstal zticha. Brzy mě to přestalo bavit a moje hovory, vzkazy i zprávy začaly den po dni řídnout, až jsem ho asi v listopadu přestala kontaktovat úplně. Musela jsem se soustředit na své studium na vysoké škole, nové předměty, nové lidi a nové město.

A to bylo skvělé, protože díky tomu jsem na něho přestala myslet. Tedy, aspoň na chvíli. Užívání nadměrného množství kofeinu při studiu v knihovně, noční výlety do supermarketu, když jsme s mou spolubydlící usoudily, že nám došlo jídlo, opilecké návraty přes kampus uprostřed noci po večírku na koleji, to všechno může člověka rozptýlit jen na určitou dobu. Jasně, seznámila jsem se s novými kluky a párkrát jsem šla na rande, ale všechna byla nudná a nebylo na nich nic zvláštního. V únoru jsem znovu začala myslet na Tylera. Ale už jsem necítila znepokojení. Byla jsem našťvaná.

Prostě jsem to nechápala. Nechápala jsem, proč Tyler mluví s Ellou, ale ne se mnou, a proč se dosud nevrátil do Santa Monicy, jak slíbil. Už to bylo sedm měsíců. Měl se vrátit už dávno, ale nevrátil se, a to mě zlobilo. Připadalo mi, že na mě zapomněl, že se sbalil a odstěhoval a nechal mě, ať si s tím průšvihem, který jsme způsobili oba dva, poradím sama. To já jsem musela snášet všechny postranní pohledy a šeptané poznámky, kdykoli jsem se vrátila do Santa Monicy. Ne on. To já jsem se musela čelit tátovi a Jamiemu. Ne on. To já jsem zůstala opuštěná. Ne on.

A proto můj vztek rostl. Protože odešel a nevrátil se, protože se ani jednou nepřinutil mi zavolat, protože byl šťastný, ať byl kdekoli. A ať byl kdekoli, já jsem tam nebyla s ním. Což znamenalo, že je šťastný a spokojený beze mě, a to mě bolelo mnohem víc, než jsem si kdy dokázala představit.

Poprvé mi zavolal o jarních prázdninách. Byla jsem tehdy na svém prvním výletě v San Franciscu a spolu s Rachael, která kňourala nad náročností procházky, jsem šplhala po strmých ulicích.

Zničehonic mi zazvonil telefon. Zírala jsem na displej a přemýšlela jsem, jestli mám nebo nemám odpovědět, ale zvonění záhy ustalo a hovor spadl do hlasové schránky. Tyler nenechal žádný vzkaz, ale od té doby mi začal volat každý den. Žádný jeho hovor jsem nepřijala, protože už bylo příliš pozdě, už jsem k němu necítila nic víc než strašný vztek.

Bez tří týdnů je to přesně rok, co odešel, a protože uplynula tak dlouhá doba, už jsem nečekala, že se někdy vrátí. Dokonce i Ella přestala doufat a rozhodla se změnit Tylerův starý pokoj na svou pracovnu, aby nemusela úřadovat v kuchyni. Dala nám tím jasně najevo, že ani ona už nepovažuje Tylerův návrat za reálný. Určitě je spravedlivé poznamenat, že táta byl toho dne velice rád a rychle spěchal do železářství koupit barvu v odstínu slonové kosti, kterou později tak nešikovně napatlal na stěny. Jestli existuje někdo, koho Tylerův návrat rozčílí ještě víc než mě, bude to táta, až se to dozví. Tedy, pokud už to dávno neví, ale podle toho, jak byla dnes Ella tajněšťkářská, odhaduju, že to vůbec netuší. Vlastně, čím víc o tom uvažuju, tím víc se zlobím i na ni. Ella mě do té situace postavila záměrně, bez varování mě nechala čelit Tylerovi, přestože jsem jí několikrát zdůraznila, že už ho nikdy nechci vidět a že jsem ráda, že se nevrátil.

Nyní ve všem opět panuje naprostý chaos a já si vůbec nejsem jistá, jak se s tím vyrovnat, a jak tu mám zůstat, když vím, že je Tyler zpátky. Vyhybat se mu navždy je bohužel zcela nemožné. A co je tom nejmutnější? Před rokem jsem do něho byla absolutně a zcela a nekonečně zamilovaná. Teď ho nechci ani vidět, a to mě na tom rozčiluje nejvíc.

Dokud máma nevejde do pokoje, vůbec mi nedojde, že už zase pláču. Rychle si otru slzy o příkrývku a trochu popotáhnu. Máma zamíří rovnou k žaluziím a vytáhne je, takže můj pokoj zaplaví odpolední slunce a já zasténám a zabořím obličej do polštáře.

„Fajn,“ slyším, jak říká. Ani se na ni nemusím dívat a vím, že má ruce založené na hrudi. Poznám to podle tónu jejího hlasu. „Vstaň.“ Přetáhnu si příkrývku přes hlavu. „Ne.“

„Ano,“ konstatuje rozhodným hlasem. „Už jsi proplakala čtyři hodiny. Teď je čas vstát a zapomenout na něj. Kam chceš jít? Na kávu? Na pozdní oběd? Do lázní? Vyber si.“

„Nemusíš za chvíli do práce?“ Můj hlas je tlumený polštářem, příkrývkou i prostěradlem. Víceméně jsem se zahrabala co nejhluoběji a nemám v plánu v blízké době vstát.

„Až v osm.“ Nejasně slyším, jak přechází po koberci, ale najednou ze mě strhne příkrývku, odhodí ji stranou a pozdraví mě svým úsměvem. „Takže se obleč a vyrazíme ven. Můžeme nadávat na mužské plemeno, jak dlouho jen budeš chtít. Je to rozhodně lepší než se ubrečet k smrti. Věř mi. Znáš to, už jsem to zažila.“

Jak se tak neochotně zvedám z postele, protočím panenky. Tohle se mi na mámě líbí – chápe to, rozumí tomu. I ji táta opustil, už před šesti lety. Takže když jde o rozchod, je máma docela expert. Pravidlo číslo jedna? Evidentně nebrečet déle než čtyři hodiny. Jen si nejsem jistá, jestli to platí i v případě, kdy kluk odejde a pak se vrátí zpátky.

Pálí mě oči a tíží mě na hrudi, ale vím, že máma má jako vždycky pravdu. Zůstat v posteli a vyplakat si oči do krve mi nic dobrého nepřinese. Máma se to naučila dost tvrdým způsobem. Pamatuju si to. Takže, i když se mi nechce, přinutím se vstát a postavit se na nohy. Vlasy mám dosud mokré. Prohrábnu si je a poraženecky se na mámu usměju. „Promenáda. Za dvacet minut?“

Oči se jí vřele, i když trochu posmutněle rozzáří, a její úsměv se rozšíří. „To je moje holčička,“ řekne, a než odejde z pokoje, hodí po mně polštář.

Zatímco se snažím udělat něco, abych vypadala aspoň trochu přijatelně, pustím si hudbu, převážně temperamentní populární songy, snad abych uvěřila, že jsem šťastná jako blecha. Ale nejsem a ta hudba mě ještě víc rozčiluje, a tak ji po pěti minutách vypnu a pustím se do vysoušení vlasů. Rozhodnu se nechat je rozpuštěné. A trochu se namaluju. A obleču si své nejnovější tričko. A své nejlepší úzké džíny. Ale ani pak se necítím o nic líp.

Něco po druhé vyrazíme s mámou na promenádu. Asi půl hodiny couráme kolem obchodů, ale moje nálada se nezlepší, ani když zjistím, že tu hezkou sukni, kterou jsem posledních pár týdnů obhlížela v obchodě Abercrombie & Fitch, konečně zlevnili. Koupím si ji a nepatrně se na mámu usměju, takže si přestane dělat takové starosti. O chvíli později rozhodně nemusíme jedna druhou moc přesvědčovat, že se v Pinkberry zastavíme pro mražený jogurt.

„Víš,“ zamyslí se máma, „mohla bych si o tom s Ellou promluvit.“

Podánilo se nám najít volnou lavičku před cukrárnou, naproti obchodu Forever 21, a přestože mám pusu téměř ztuhlou mrazem, povede se mi zeptat: „Promluvit si s Ellou o čem?“

Máma se na mě podívá, jako bych snad měla ztuhlý i mozek. Zavrtí hlavou, nabere si plnou lžičku mraženého jogurtu a potom pokračuje: „Nechápu, co si myslela. Je od ní nefér takhle ti Tylera předhodit. Je normální?“

„Ona mi Tylera nepředhodila,“ zamumlám a mírně pokrčím rameny. Sklopím oči zpátky ke kelímku, který držím v ruce, a plastovou lžičkou si chvíli pohrávám se svým mraženým jogurtem. Má jedinečnou příchut' a přetéká jahodami a borůvkami, a s největší pravděpodobností se mi po dojedení vrátí alespoň polovina kalorií, které jsem spálila dopoledním během. Dnes je mi to ale jedno. „Sehrála to tak, jako by šlo o skutečně naléhavou záležitost. Myslela jsem, že je těhotná, a tak jsem se jí na to zeptala.“

Máma se málem zadusí. Podívá se na mě s hrůzou v očích, ale vzápětí vybuchne smíchy. Ve snaze zklidnit svoje dětinské hihňání si schová obličej do dlaně. „To snad ne!“

„No jo.“ Najednou cítím, jak mi hoří tváře, a tak si do pusy hodím jednu jahodu a čekám, až se máma přestane smát. „Chci říct, ne že by to nebylo možné. Ještě jí není čtyřicet.“

„Panebože, ještě jí není čtyřicet.“ Máma potichu hvízdne, ale pak její rysy ztvrdnou, protože si uvědomí, že se mi ji podařilo odvést od tématu. „Stejně si s ní promluví,“ opáčí.

„A co jí řekneš?“

„Můžeš udržet své dítě od mého dítěte, než je ten chlap, za kterého jsme se obě provdaly, oba dva zabije?“ vyhrkne máma a má co dělat, aby znovu nevybuchla smíchy. Z toho, jak přimhouřím oči, musela vytušit, že mě to moc nepobavilo, protože si odkašle, podívá se na mě mnohem upřímněji a nabídne mi realistickou odpověď. „Jen ji chci požádat, aby se ujistila, že tě Tyler nechá na pokoji.“ Zvedne kelímek se svým mraženým jogurtem a přes jeho okraj mě upřeně pozoruje. „Samozřejmě, jestli to tak chceš.“

Způsob, jakým to řekne, pomalu a dvojsmyslně, mě přiměje povytáhnout obočí. „Tak zaprvé, mami, nepotřebuju, aby ses do tohopletla. A zadruhé,“ poznamenám, „jak to myslíš?“

„No,“ ošije se a pomalu položí kelímek na stůl, „víš určitě, že už nechceš Tylera – tvými slovy – nikdy, nikdy, nikdy, nikdy, nikdy vidět?“

Zkoumá moje oči, jako kdyby v nich hledala pravdu, a i když neskrývám žádné emoce, začnu zběsile mrkat v chabém pokusu odehnat ji pryč. Trochu mě mate, proč něco takového říká, a jako bych ten den už nebyla dost rozlícená, znovu mi ujedou nervy. „Samozřejmě, že to vím určitě. Neměla bys zrovna ty chápat, jaké to je, když od tebe někdo odejde?“

Mámu to zjevně ranilo a já si okamžitě uvědomím, že moje slova nevyzněla tak, jak jsem je myslela. Máma dokáže o tátovi mluvit donekonečna, což v jejím pojetí znamená obklopovat jeho jméno sérií nadávek. Dělá to tak posledních šest let. Ale o hořké pravdě, že od ní odešel, mluvit nechce. Zřejmě se jí nelíbí, že jsem se o tom zmínila, protože se ode mě odvrátí a vstane. „Myslím, že bychom měly vyrazit domů. Jak říkáš, musím jít brzy do práce.“

Zahodí prázdný kelímek do odpadkového koše vedle nás a odejde, aniž by na mě počkala. Zasténám. Vím, že se zlobí. Po všech těch letech se pořád nedokáže smířit se skutečností, že ji nechal. Začínám chápat proč. Bolí to jako čert.

Kvůli té poznámce se cítím provinile, a tak seskočím z lavičky a vyrázím za ní, prolétám se mezi lidmi a snažím se ji dohnat. Když se mi